

ಸಂದೇಶ

Sri Vidya

7th

ಹೆಚ್. ಪಿ. ವೆಂಕಟಸುಬ್ಬಯ್ಯ

CC-O. In Public Domain. Digitized by eGangotri

ಸಂಧೇಶ

ಹೆಚ್ ಪಿ. ವೆಂಕಟಸುಬ್ಬಯ್ಯ

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿ
ಮೈಸೂರು

CC-0. In Public Domain. Digitized by eGangotri

ಮೂಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ—೨೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು, ೧೯೮೭
ತಿದ್ದಿದ ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ—೨೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು, ೧೯೮೭
ಮೂರನೆಯ ಮುದ್ರಣ—೨೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು, ೧೯೮೭

ಬೆಲೆ : ರೂ. ೨-೫೦

ಮುದ್ರಕರು

ಶ್ರೀ ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್

ಶಿವರಾಂಪೇಟೆ, ಮೈಸೂರು-570 001

Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

ಮುನ್ನುಡಿ

ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ವಯಸ್ಕರು ಓದೂ, ಬರಹ ಕಲಿತ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಗತಿಯು ಸಾಧಿಸಿತು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕಲಿತ ಓದನ್ನು ಯಾವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಇತ್ಯಾದಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಇಂದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾದ, ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇಂದು ಇದೆ.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಕರು ಕಲಿತ ಓದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಓದಿನ ಮೂಲಕ ಅರಿವು ಮೂಡಿ ಆತನ ಬದುಕು ಪ್ರಗತಿಯ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆ ಯತ್ತ ನಡೆಯಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುವಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯು ಹೊರ ತಂದಿರುವ ವಯಸ್ಕರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಅವರ ಆಸಕ್ತಿ ಅಭಿರುಚಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಓದಲು ಸುಲಭವಾದ ಅನುಭವಿ ಲೇಖಕರು ಬರೆದಿರುವ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಲೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿಯೂ ಒಂದು.

ಈಗಾಗಲೇ ಹೊರ ಬಂದಿರುವ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಲೆಯ ಪುಸ್ತಕ ಗಳೆಂದೇ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವ, ಓದುಗರಿಂದ, ಸಾಹಿತ್ಯಾಸಕ್ತರಿಂದ ನಾಡಿನಾ ದ್ಯಂತ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಪಡೆದಿರುವ ಈ ಮಾಲಿಕೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದುನೂರು ಕೃತಿಗಳ ಪುನರ್ ಮುದ್ರಣ ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕೃತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶದ ಈಡೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ಆಶಯ ನಮ್ಮದ್ದು. ಪ್ರಕಟಣಾ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳು,

ದಿನಾಂಕ : 15-11-1988

ದೇವನೂರು ಶಿವಮಲ್ಲಾ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿ

ಮೈಸೂರು

ಹೊಸದಾಗಿ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿತ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿ ಮುಂದೆ ಓದಲಾಗದ ವಯಸ್ಕರಿಗೆ ಸರಳವಾದ, ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ. ಸಾಕ್ಷರತೆ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಗೆ ಒಂದು ಸಾಧನವೇ ಹೊರತು ಅದೇ ಗುರಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಕ್ಷರತೆ ಓದುಗನ ನಿತ್ಯ ಜೀವನದ ಕೈದೀವಿಗೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ಯುನೆಸ್ಕೊ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಸಾರಿರುವ ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ಸಾಕ್ಷರತಾ (Functional Literacy) ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತವೂ ತನ್ನ ಕೈಲಾದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪಾತ್ರ ಹಿರಿದು.

ಈ ರೀತಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸುವುದು ಅಪ್ಪೇನೂ ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅನುಭವಸ್ಥ ಲೇಖಕರಿಗೂ ಈ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಗತ್ಯ. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಸರಕಾರಗಳು, ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ಲೇಖಕರಿಗೆ ತರವೇತು ನೀಡುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನಾಲಯಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಎಂಟು ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನಾಲಯಗಳು ನಡೆದಿವೆ.

ಲಕ್ನೋ ನಗರದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಕ್ಷರತಾ ನಿರ್ದೇಶನದ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಂಜನಗೂಡು ವಿದ್ಯಾಪೀಠದಲ್ಲಿ ತಾ|| ೧೫-೫-೬೮ ರಿಂದ ೧೪-೮-೬೮ರ ವರೆಗೆ ನಡೆದ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನಾಲಯದಲ್ಲಿ ೨೧ ಲೇಖಕರು ವಯಸ್ಕರ ಆಸಕ್ತಿ ಅಭಿರುಚಿ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳು, ಪದಸಂಪತ್ತು, ವಾಚ್ಯಶಕ್ತಿ, ಅವರ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ೨೧ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರಿಗಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಂದ ಓದಿಸಿ ತಪ್ಪು ತಿದ್ದಿ ಒಪ್ಪುವಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಓದುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪಳಗದ ಮತ್ತು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಕಿರು ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳು ಇವು.

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ರಚಿತವಾಗಿರುವ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಓದುಗರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದೆಂದು ಅಶಿಸುವ.

ಪಿ. ಎನ್. ಜನರಪ್ಪಗೌಡ

ಸಂಧೇಶ

ನಾಗಪುರ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಊರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾಮಮಂದಿರ ಇದೆ. ಪ್ರತಿ ಶನಿವಾರವೂ ಭಜನೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಊರಿನ ಮಾಸ್ತರು ಶಂಕರಯ್ಯನವರು. ಅವರು ತಪ್ಪದೆ ಭಜನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾಮಯ್ಯ ಆ ಊರಿನ ರೈತ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದವನು. ಅವನು ಮಾಸ್ತರನ್ನು ಕೇಳಿದ. “ಸ್ವಾಮಿ, ಇಂದು ಶ್ರಾವಣ ಶನಿವಾರ. ಯಾರಾದರೂ ಮಹಾತ್ಮರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ.”

“ಒಳ್ಳೆಯ ಸಲಹೆ, ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಈ ಶ್ರಾವಣಮಾಸದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಶನಿವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮರ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸುವೆ” ಎಂದು ಮಾಸ್ತರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

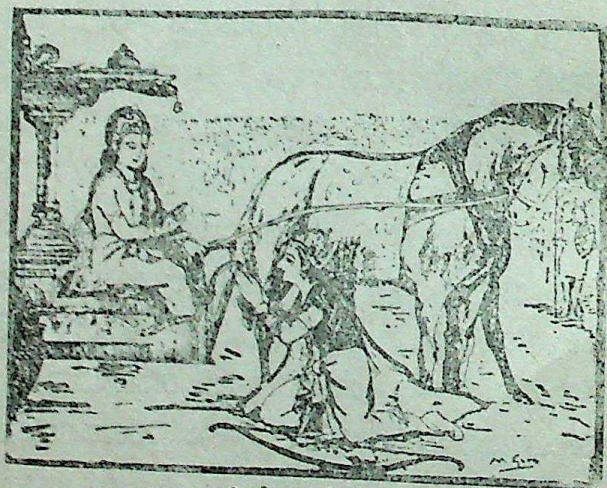
ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಧರ್ಮಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಧರ್ಮ, ಜೈನಧರ್ಮ, ಬೌದ್ಧಧರ್ಮ, ಕ್ರೈಸ್ತಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಮಹಮದೀಯ ಧರ್ಮ ಕೆಲವು. ಹಿಂದೂ ಜೈನ, ಬೌದ್ಧಧರ್ಮಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವು. ಕ್ರೈಸ್ತ ಮತ್ತು ಮಹಮದೀಯ ಧರ್ಮಗಳು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಬಂದವು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳ ಗುರಿಯೂ ಒಂದೇ, ಆದರೆ ಅನುಸರಿಸುವ ಮಾರ್ಗ ಬೇರೆ.

ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅದರಂತೆ ನಡೆದು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮರು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅವರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದ, ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿದಂತೆ.

ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

“ಅರ್ಜುನ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಬಂದಾಗ ಅಧರ್ಮ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ ನಾನು ಹುಟ್ಟುತ್ತೇನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ದನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು, ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಲು ನಾನು ಅವತಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತೇನೆ.”

ಅದರಂತೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಬಂದಾಗ ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮರು ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಜನರನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗ ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯೋಣ. ಈ ಧರ್ಮವನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಿ, ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ ಮಹಾತ್ಮರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯೋಣ.

“ಹಿಂದೂಧರ್ಮ ಬಹಳ ಪುರಾತನವಾದುದು. ಇದನ್ನು ಯಾರೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಋಷಿಗಳು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅವರು ಕಂಡ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಮಂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಆ ಮಂತ್ರಗಳೇ ವೇದ. ವೇದ ಅಂದರೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಎಂದು. ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯರಾದ ನಾವು ಓದಿ ತಿಳಿಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವು ಮಹಾಪುರುಷರು ಆ ತತ್ವವನ್ನು ಸಾರಿದ್ದಾರೆ. ಜನರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದ ಧರ್ಮದ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಧರ್ಮರಕ್ಷಕ

ಹಕ್ಕಿಗಳು ಚಿಲಿಪಿಲಿಗುಟ್ಟುತ್ತ ಇದ್ದುವು. ಗಾಳಿ ತಣ್ಣಗೆ ಬೀಸುತ್ತ ಇತ್ತು. ಮೂಡಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಏರುತ್ತ ಇತ್ತು. ಅಗ್ರಹಾರದ ಜನರು ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು,

ಒಂದು ಮನೆಯಿಂದ ತಾಯಿ ಮಗ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ಬಂದರು.

ನದಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದರು. ತಾಯಿ, ಮಗ ನದಿಗೆ ಇಳಿದರು. ತಾಯಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದಳು. “ಅಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಕೂಗಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ತನ್ನ ಮಗ ಕೂಗುತ್ತ ಇದ್ದಾನೆ.

“ಅಮ್ಮಾ” ಮತ್ತೆ ಕೂಗಿದ.

“ಏನಪ್ಪ” ತಾಯಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಮೊಸಳೆ! ಮೊಸಳೆ!” ಎಂದ.

“ಎಲ್ಲಿ? ಎಲ್ಲಿ?” ತಾಯಿಗೆ ಗಾಬರಿ ಆಯಿತು.

“ಅಮ್ಮಾ ನನ್ನ ಕಾಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದೆ” ಎಂದು ಮಗ ಕೂಗಿಕೊಂಡ. “ಅಮ್ಮಾ ಈಗಲಾದರೂ ಸನ್ಮಾಸಿ ಆಗಲು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡು.”

ಆ ತಾಯಿ ಅಳುತ್ತ ಇದ್ದಳು. ಮಗನ ಮಾತು ಕೇಳಿದಳು. ದುಃಖದಿಂದ “ಆಗಲಪ್ಪ, ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಏನು ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಮೊಸಳೆ ತಕ್ಷಣವೇ ಕಾಲು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಹುಡುಗ ಮೇಲೆ ಬಂದ. ಆತ ಯಾರು ಗೊತ್ತೆ?

ಅವನ ಹೆಸರೇ ಶಂಕರ!

ಕೇರಳ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಲಟಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮ. ಅಲ್ಲಿ ಶಂಕರರು ಹುಟ್ಟಿದರು. ತಂದೆ ಶಿವಗುರು. ತಾಯಿ ಸತೀದೇವಿ ಅಥವಾ ಆರ್ಯಾಂಬೆ. ತಂದೆ ಪಂಡಿತರು. ಮಗನು ತಂದೆಯಂತೆ ಪಂಡಿತನಾದ. ಐದನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ವೇದವನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದ.

ತಂದೆ ಶಿವಗುರು ಕಾಲವಾದರು. ತಾಯಿಯೇ ಮಗನನ್ನು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಸಾಕಿದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಈ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು.

ತಾಯಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಶಂಕರ ಸನ್ಮಾಸಿಯಾದ.

ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಗುರುವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

ಗೋವಿಂದ ಭಗವತ್ಪಾದರೆಂಬ ಋಷಿಗಳ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಅವರ ಶಿಷ್ಯನಾದ. ಅವರಿಂದ ವೇದ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದ. ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಕಾಶಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದ.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧರು, ಜೈನರು, ಹಿಂದೂಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದರು. ಇವರನ್ನು ಧರ್ಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಾದಮಾಡಿ ಜಯಿಸಿದರು. ಕಾಪಾಲಿಗಳೆಂಬುವರು ದೇವರಿಗೆ ನರಬಲಿ ಕೊಡುತ್ತಲಿದ್ದರು. ಇವರೂ ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ವಿರೋಧಿಗಳು, ಶಂಕರರು ಇವರ ಮತವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದರು.

“ಬೇರೆಯವರ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿಯುವುದು ಏಕೆ ? ಅವರವರ ತಲೆಯನ್ನೇ ಕಡಿದು ದೇವರಿಗೆ ಕೊಡಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕಾಪಾಲಿಗಳ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸಿದರು. ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

“ದೇವರು ಒಬ್ಬನೆ. ಅವನು ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾನೆ. ನಾನು, ನೀನು, ಅವನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ. ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯದಲ್ಲೂ ಇರುವ ಪರಮಾತ್ಮ ಒಬ್ಬನೇ. ಭಕ್ತಿಯೇ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಧನ” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಭಾರತ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಮಂಡನ ಮಿಶ್ರ ಎಂಬ ಪಂಡಿತನ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ

ಮಹಾಪಂಡಿತರು. ಯಾರೂ ಸೋಲುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಮಂಡನಮಿಶ್ರರ ಹೆಂಡತಿ ಉಭಯ ಭಾರತಿದೇವಿ. ಇವಳೂ ಮಹಾಪಂಡಿತೆ.

ಉಭಯ ಭಾರತಿದೇವಿ ತೀರ್ಪುಗಾರಳಾದಳು. ಅವಳು ಹೊಮಾಲೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಇಬ್ಬರ ಕತ್ತಿಗೂ ಹಾಕಿದಳು. ಯಾರ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಮಾಲೆ ಬಾಡುತ್ತದೋ ಅವರು ಸೋತಂತೆ ಎಂದು ಅವಳು ತೀರ್ಪು ನೀಡಿದಳು.

ವಾದ ನಡೆಯಿತು. ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಮಂಡನಮಿಶ್ರರ ಕತ್ತಿನ ಹೊಮಾಲೆ ಬಾಡಿತು. ಮಂಡನಮಿಶ್ರರು ಸೋತರೆಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಆಯಿತು.

ಶಂಕರರು ಮಂಡನಮಿಶ್ರರನ್ನು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಉಭಯ ಭಾರತಿದೇವಿ “ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಜಯಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು. ನನ್ನನ್ನು ಜಯಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ತನ್ನ ವಾದವನ್ನು ಇಟ್ಟಳು.

ಶಂಕರರು ಆಕೆಯನ್ನು ಪಾಂಡಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಯಿಸಿದರು. ಸರಸ್ವತಿಯೇ ಉಭಯ ಭಾರತಿದೇವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಶಂಕರರ ವಾದಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿದಳು. ಅವರಿಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಕಾಶ್ಮೀರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾರದಾದೇವಿಯ ದೇವಾಲಯವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬಾಗಿಲು ಇರುವ ಒಂದು ಮಂಟಪ ಇರುವುದು. ಅದರ

ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೀಠವನ್ನು. ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಗೆದ್ದವರು ಈ ಪೀಠವನ್ನು. ಹತ್ತಲು ಯೋಗ್ಯರು ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

ಆ ಮಂಟಪದ ಮೂರು ಕಡೆಯೂ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಪಂಡಿತರು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಕಡೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಶಂಕರರು ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಸರ್ವಜ್ಞ ಪೀಠವನ್ನು ಏರಿದರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಹೊರಟರು. ಒಂದು ದಿನ ಹೀಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವಾಗ ಯಾರೋ ತನ್ನನ್ನು ಕೂಗಿದಂತೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತಮ್ಮ ಯೋಗದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರು. ತಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮರಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ತಿಳಿಯಿತು. ತಾವು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವಾಗ ತಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿನ ನೆನಪಾಯಿತು. ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ತಮ್ಮ ಯೋಗ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರಟರು.

“ಶಂಕರ, ಶಂಕರ” ಎಂದು ತಾಯಿ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಶಂಕರರು ಬಂದರು.

“ಬಂದೆಯಾ ಶಂಕರ ಬಾ” ಎಂದಳು.

“ಅಮ್ಮಾ ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೆ ಏನಾಗಬೇಕು ತಿಳಿಸು”

ಎಂದು ಶಂಕರರು ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

“ಮಗು ಶಂಕರ ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಸು” ಎಂದಳು.

ಶಂಕರರು ತಾಯಿಗೆ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರ ಇಷ್ಟದಂತೆ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ದೇವದೂತರು ಬಂದರು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ತಾಯಿ ದೇವಲೋಕವನ್ನು ಸೇರಿದಳು.

ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಶವ ದಹನಕ್ಕೆ ಅವರ ಬಂಧುಗಳು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಬಲಭುಜವನ್ನು ಉಜ್ಜಿ ಶಂಕರರು ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ಅದರಿಂದ ತಾಯಿಯ ದೇಹವನ್ನು ದಹನ ಮಾಡಿದರು.

ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಇದು ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತಾವೇ ದಹನಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ಶಂಕರರು ಮುಷ್ಠತ್ತೇರಡು ವರ್ಷ ಬದುಕಿದ್ದರು. ಹಲವು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದರು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರು. ಇವರು ಸಾರಿದ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಅದ್ವೈತ ತತ್ವವೆಂದು ಹೆಸರಾಯಿತು. ಈ ಮತದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರು. ಎಲ್ಲರೂ ದೇವರ ಅಂಶ. ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶಂಕರರ ಮತವೂ ಸಮತಾವಾದವೇ.

ಶಂಕರರು ಆದಮೇಲೆ ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರು, ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರು ಶಂಕರರು ಮಾಡಿದ ಧರ್ಮರಕ್ಷಣೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ಇವರೂ ವೇದಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥ ಬರೆದರು.

ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರು ಜಾತೀಯತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಸಾರಿದರು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೀಳೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಹರಿಜನರನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರು. ಒಂಭೈನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ದೊರಕಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದರು. ಭಕ್ತಿಯೇ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಧನ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಇವರು ತಿಳಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯಜನರಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಹಾನುಭಾವ ತಿಳಿಸಿದ. ಜನರು ಆಡುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವೇದ, ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಸಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ. ಜನರನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ. ಅವರ ನಡೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ.

ಆ ಮಹಾನುಭಾವನ ವಿಷಯವನ್ನು ಮುಂದಿನ ವಾರ ತಿಳಿಯೋಣ ಎಂದು ಮಾಸ್ತರರು ಮುಗಿಸಿದರು.

ಬಸವಣ್ಣನವರು

ಬಸವಣ್ಣನವರು ಬಾಗೇವಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಮಾದರಸ ಮಠದಲ್ಲಿದ್ದು ವಿಜಯ ತಂದಿ, ತಾಯಿ.

ಬಸವಣ್ಣ ನವರಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರುಡುನಂಬಿಕೆ
ಗಳನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಬಯಕೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆ
ಬಿಟ್ಟರು. ಕೂಡಲಸಂಗಮಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಜಾತವೇದ ಮುನಿ
ಗಳಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದರು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ

ಬಸವಣ್ಣನವರು

ದರು. ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಬಿಜ್ಜಳನ ಮಂತ್ರಿಯಾದರು.

ದಯವೇ ಧರ್ಮದ ಮೂಲ. ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇರುವವರಲ್ಲಿ
ದುಃಖ ಪಡುವವರಲ್ಲಿ ಮರುಕ ಇರಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿ

ಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಬಯಸುವುದು ಧರ್ಮ. ಧರ್ಮವು ಆಚರಣೀಯವಾಗಿರಬೇಕು.

ಅವರ ಧರ್ಮ ಎಲ್ಲ ಮತದವರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿತು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಕಾಯಕ ಅಂದರೆ ಕೆಲಸ. ಇದರಿಂದ ಮೇಲು, ಕೀಳು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಯಾರೂ ಕೀಳಲ್ಲ, ಯಾರೂ ಮೇಲಲ್ಲ.

ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಬಸವಣ್ಣ ನವರು ಹೇಳಿದರು :

“ಕಳಬೇಡ ಕೊಲಬೇಡ ಹುಸಿಯ ನುಡಿಯಲು ಬೇಡ.
ಮುನಿಯಬೇಡ. ಅನ್ಯರಿಗೆ ಆಸಹ್ಯ ಪಡಬೇಡ.
ತನ್ನ ಬಣ್ಣ ಸಬೇಡ, ಇದಿರ ಹಳೆಯಲು ಬೇಡ.
ಇದೇ ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧಿ. ಇದೇ ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧಿ.
ಇದೇ ನಮ್ಮ ಕೂಡಲಸಂಗಮನ ಒಲಿಸುವ ಪರಿ.”

ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ವಚನಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿದರು. ಜನರನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಸಂಗಮನಾಥನಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವಾದರು.

ಅವರು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ : Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

“ಅಚಾರವೇ ಸ್ವರ್ಗ, ಅನಾಚಾರವೇ ನರಕ”

“ಸತ್ಯ ನುಡಿಯುವುದೇ ದೇವಲೋಕ. ಮಿಥ್ಯ ನುಡಿಯುವುದೇ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ.”

“ಅರಿದರೆ ಶರಣ, ಮರೆತರೆ ಮನವ.”

“ಎನಗಿಂತ ಕಿರಿಯಿರಲ್ಲಿ, ಶಿವಭಕ್ತರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯಿರಲ್ಲಿ.”

“ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚಿತ್ತು, ನಡೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಲಾಗದು.”

ಬಸವಣ್ಣನವರಂತೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಮಹಾತ್ಮರು ವೇದ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ತತ್ವವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆ. ಅವರು ನಡೆದ ದಾರಿಗೆ ದಾಸಪಂಥ ಎಂದು ಹೆಸರು.

ಇವರಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರು, ಕನಕದಾಸರು ಬಹು ಮುಖ್ಯರು.

ಪುರಂದರದಾಸರು ಹಣವಂತರು. ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ತಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ದಾನಮಾಡಿ ದಾಸರಾದರು. ಇವರು ಪುರಂದರ ವಿಠಲನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ವೇದ, ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಸಾರವಿದೆ. ಜನರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದರು.

ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿ ಹಂಪೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಂಟಪ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪುರಂದರ ಮಂಟಪ ಎಂದು ಹೆಸರು. ಇಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರು ಕುಳಿತು ತಮ್ಮ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತ ಇದ್ದರು.

ಪುರಂದರದಾಸರು

ಅವರ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ರೀತಿ ಇದೆ. ಪುರಂದರದಾಸರು ಜನರಲ್ಲಿರುವ ಆಡಂಬರವನ್ನು ಟೀಕಿಸಿದರು.

“ಉದರ ಪೈರಾಗ್ಯವಿದು, ನಮ್ಮ ಪದುಮನಾಭನಲಿ ಲೇಶ ಭಕುತಿ ಇಲ್ಲ.”

ಉದಯಕಾಲದೊಳೆದ್ದು | ಗಡಗಡ ನಡುಗುತೆ ||

ನವಿಯೊಳು ಮೀದಮೆದೊ | ಹೇಳುತಲಿ ||

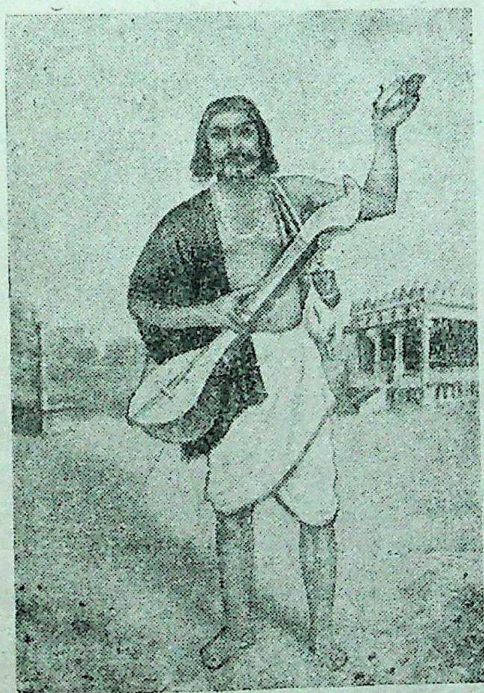
ಮದಮತರ ಮೋಹ | ಬಳಗೆ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡು
Sri. Vidyabharathi Book Centre, Sringeri.
ಮರಿಯೊಡ್ಡ ಮರಿಗಾಶ್ಚ ಯಾವ ತೋರ್ಪುಮು ||

ಸಂದೇಶ

೧೯

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಹಿಗ್ಗು, ಕುಗ್ಗು ಇರಬಾರದು. ಇದನ್ನು ಗೀತೆ ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಇವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು.

“ಹಿಗ್ಗುವೆ ಯಾಕೋ ಈ ದೇಹಕ್ಕೆ, ಕುಗ್ಗುವೆ ಯಾಕೋ !
ಆಗ್ನಿಯೊಳು ಬಿದ್ದು ದಗ್ಧವಾಗುವ ಈ ದೇಹ.”

ಕನ್ನಡದಾಸರು

Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

ಹೀಗೆ ಜನರಲ್ಲಿರುವ ಹಲವು ದೋಷಗಳನ್ನು ಅವರು ಟೀಕಿಸಿ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಹಾಡುಗಳು ಕನ್ನಡಿಗರ ಮನೆಮಾತಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದಿದೆ. ಸುಲಭವಾಗಿ ವೇದಾಂತ ಹೇಳಿದವರಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರು ಮೇಲುಮಟ್ಟದವರು.

ಪುರಂದರದಾಸರಂತೆಯೇ ಕನಕದಾಸರೂ ಹಣವಂತರು. ಅವರು ಕೀಳು ಜಾತಿಯವರಾದರೂ ಉತ್ತಮ ಕುಲದವರನ್ನು ಮೀರಿಸಿದ ಭಗವಂತನ ಭಕ್ತರು.

ಇವರು ತಮ್ಮ ಹಾಡಿನ ಮೂಲಕ ಜನರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಗೆ ತಂದರು.

“ಕುಲ, ಕುಲ ಎಂದು ಹೊಡೆದಾಡುವುದೇಕೆ ?

ಕುಲ ಯಾವುದು, ಸತ್ಯ, ಸುಖ, ಸಜ್ಜನರಿಗೆ.”

ಎಂದು ಹಾಡಿ ಜಾತಿಯ ವಾದವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಯಾವುದು ಉತ್ತಮ ಕುಲ ಎಂಬುದನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಉತ್ತಮ ಕುಲದ ಉಡುಪಿಯ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಒಲಿಯದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಕನಕದಾಸರಿಗೆ ಒಲಿದ.

ಇವರು ಆದಿಕೇಶವ ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಆದಿಕೇಶವ ಕಾಗಿನೆಲೆ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಅವರು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ಶಂಖ, ತಂಬೂರಿ ಈಗಲೂ ಅವರ ಗುರುತಾಗಿ ಇದೆ.

ಈ ಮಹಾತ್ಮರು ಹುಟ್ಟಿ ಜನರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಗೆ ತಂದರು. ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಇಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಜನರು ಮರೆತಿದ್ದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪುನಃ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟರು. ಭಕ್ತಿ ಇಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಒಲಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಸಾರಿದರು.

ಕಳೆದ ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಜನರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಗೆ ತಂದ ಮಹಾನುಭಾವರ ವಿಷಯವನ್ನು ನೀವೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಿರಿ. ಈ ದಿವಸ ಅಮೆರಿಕ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ ಮಹಾನುಭಾವನ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯೋಣ.

ವೇದಾಂತ ಕೇಸರಿ

ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ಸುಂದರನಾಗಿ ಇದ್ದಾನೆ. ವಿದ್ಯಾವಂತ. ಕಲ್ಕತ್ತದಲ್ಲಿ ಓದಾಡುತ್ತ ಇದ್ದಹಾಗೆ ಕಂಡ ಕಂಡವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

“ದೇವರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೀರಾ ?”

“ಇಲ್ಲ”

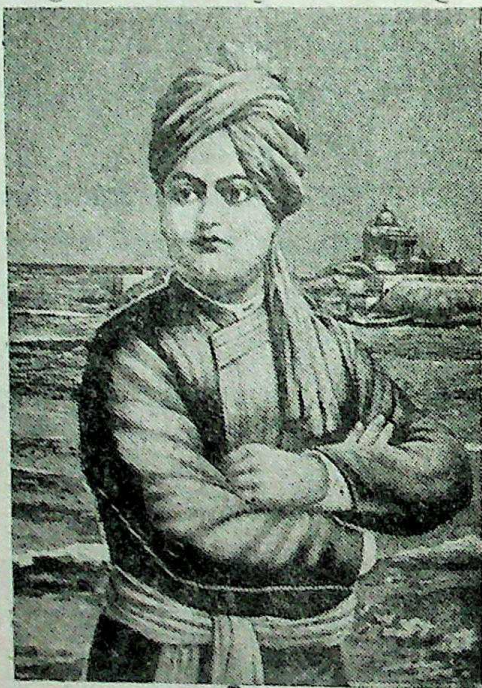
“ದೇವರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೀರಾ ?”

“ಇಲ್ಲ”

“ದೇವರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೀರಾ ?”

“ಇಲ್ಲ”

ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಒಂದೇ ಉತ್ತರ. ಯಾರೋ

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

ಹೇಳಿದರು. ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರರ ಕಾಳೀ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಕಂಡಿದ್ದರೂ ಕಂಡಿರಬಹುದು ಎಂದು.

ಯುವಕ ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ಬಂದ. ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಕ್ಕ

ಈ ಯುವಕನೇ ನರೇಂದ್ರ.

ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ವಿದ್ಯಾ

ವಂತ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿ. ಈ ವಿಚಾರದೃಷ್ಟಿ ಹೆಚ್ಚಾದಷ್ಟೂ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಸಂಶಯ ಹೆಚ್ಚಿದವು ಹಿಂದೂಧರ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರುಡುನಂಬಿಕೆಗಳು ಅವನಿಂದ ದೂರವಾದುವು. ಕೊನೆಗೆ ನಾಸ್ತಿಕನಾಗುವವರೆವಿಗೂ ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅನೇಕ ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರಕರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದನು. ಆತನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಅನುಮಾನ ಪರಿಹಾರ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವರಿರುವುದು ನಿಜವೆ? ಅವನು ಇರುವುದು ಸತ್ಯವಾದರೆ ಅವನನ್ನು ನಾನು ನೋಡಲೇ ಬೇಕು ಎಂಬ ಚಿಂತೆ ಅವನನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಲೆದು, ಅಲೆದು ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ.

ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಂಡಿದ್ದೇನು ?

ಅರೆ ಹುಚ್ಚನಂತಿದ್ದ ಮುದುಕನನ್ನು, ಮುಖದ ತುಂಬ ಕೂದಲು, ನಡುವಿನವರೆಗೆ ಉಟ್ಟಿದ್ದ ಪಂಚೆ, ಮೇಲೆ ಬರಿ ಮೈ, ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಮುಖ, ಯಾರನ್ನಾದರೂ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಳಪಿನ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಓದು ಬರೆಯಲು ಬಾರದು, ಆದರೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಶಕ್ತಿ.

ಯಾರು ಈತ ? ಯಾವುದು ಈ ಶಕ್ತಿ ?

ಆತನೇ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸ !

ನರೇಂದ್ರ ಒಳಹೊಕ್ಕು ಕೇಳಿದ “ನೀವು ದೇವರನ್ನು
ಕಂಡಿದ್ದೀರಾ ?”

“ಹೌದು, ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ” ಶಾಂತಸ್ವರದಲ್ಲಿ ರಾಮ
ಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳಿದರು.

ದೇವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೀರಾ ?”

ಸಂದೇಶ

“ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದಂತೆಯೇ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಬಹುದೆ? ಮಾತನಾಡಬಹುದೆ?” ನರೇಂದ್ರ ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದು ನೋಡಬಹುದು. ಮಾತನಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಇರಬೇಕು, ಶ್ರದ್ಧೆ ಇರಬೇಕು” ಎಂದು ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳಿದರು.

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕು” ಎಂದ ನರೇಂದ್ರ.

“ನಿನಗೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ, ಆಸೆ ಇದ್ದರೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗು, ಕಾಳಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು. ಅವಳು ನಿನಗೆ ಕಾಣಿಸುವಳು” ಎಂದು ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳಿದರು.

ನರೇಂದ್ರ ಕಾಳಿಗುಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದ. ದೇವಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ದೇವಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾದಳು.

ನರೇಂದ್ರ ಕೇಳಿದ “ಅಮ್ಮಾ ನನಗೆ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಕೊಡು.” ಕಾಳಿಮಾತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದಳು. ನರೇಂದ್ರ ಹೊರಗೆ ಬಂದ. ರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ಕಂಡ. ತಾನು ದೇವಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದು, ತಾನು ಕೇಳಿದ ವರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ. ನರೇಂದ್ರ ವಿರಾಗಿಯಾದ (ಸನ್ಯಾಸಿ) ಈ ವಿರಾಗಿಯೇ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ.

ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ವಿವೇಕಾನಂದನಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟರು. ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತದಿಂದ, ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಯವರೆವಿಗೆ ಸುತ್ತಿದರು. ಧರ್ಮ ತಿಳಿಸಿದರು. ಭಾರತದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡರು. ಬಡತನ, ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಜನ ನರಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಪರಕೀಯರು ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮನ್ನು ಬಹಳ ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಪಶುಗಳು, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವರು. ವಿವೇಕಾನಂದರು ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಭಾರತದ ಜನರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು. “ಎದ್ದೇಳು, ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳು, ನಿನ್ನ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟುವವರೆವಿಗೂ ನಿಲ್ಲಬೇಡ” ಎಂದರು.

ಭಾರತದಿಂದ ಆಚೆ ಇರುವ ದೇಶಗಳು (ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶ) ಭಾರತವನ್ನು ಅನಾಗರಿಕ ದೇಶವೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ಧರ್ಮ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ವಿವೇಕಾನಂದರು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟಬೇಕು. ಹೊರ ದೇಶದವರಿಗೆ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ತಿರುಳನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು.

ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಸೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಧರ್ಮ ಸಮ್ಮೇಳನ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಕಾದು ನಿಂತರು. ಅಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಸಂವೇಶ

ಸಿದರು. ಅನೇಕ ಮಹನೀಯರು ಇವರ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿದರು.

ವಿವೇಕಾನಂದರು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಬ್ಬರು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟಿದುದು ಇದೇ ಮೊದಲು. ಇದು ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಮ್ಮತ ಅಲ್ಲ. ಆದರೂ ತನ್ನ ಧರ್ಮ, ದೇಶದ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮೀರಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟಿದ, ಧೀರ ಸನ್ಯಾಸಿ.

ಅಮೆರಿಕಾದೇಶ ಸುಖ, ಸಂಪತ್ತುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ದೇಶ. ಜನರು ನಾಗರಿಕರು. ಸುಖವೇ ಜೀವನದ ಅಂತಿಮ ಗುರಿ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು ಜನ.

ಅಂತಹ ಜನರಿಗೆ, ಸುಖವೇ ಜೀವನದ ಅಂತಿಮ ಗುರಿಯಲ್ಲ. ಅದೆಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದ (ಹೆಚ್ಚಾದ) ಗುರಿಯಿದೆ. ಅದೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ಕಾಣುವುದು. ಈ ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ತತ್ವವನ್ನು ಸಾರಲು, ವಿವೇಕಾನಂದರು ಅಮೆರಿಕಾದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ನಿಂತರು.

ಅಮೆರಿಕಾದ ಚಿಕಾಗೊ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳ ಸಭೆ ಸೇರಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮದವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮತತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಸಿದರು. ಈಗ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಸರದಿ.

ವಿವೇಕಾನಂದರು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಹೇಳಿದರು,
 “ಅಮೆರಿಕಾ ಖೇಡದ ಸಹೋದರ ಸಹೋದರಿಯರ”

ಎಂದು. ಈ ಮಾತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿಡಿಸಿತು. ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆವಿಗೆ ಯಾರೂ ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಜನ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆವಿಗೆ ಚಪ್ಪಾಳೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದರು.

“ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ನದಿಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಸೇರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೂ ಅದರ ಗುರಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಕಾಣುವುದು.”

“ನಾನು, ನನ್ನದು ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರ ಹೋಗ ಬೇಕು. ಅಹಂಕಾರ ಹೋದರೆ ಸ್ವಾರ್ಥ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ದುಃಖ ಹೋಗಿ ಆನಂದವಾಗುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಅಜ್ಞಾನ ಹೋಗಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಿಂದೂಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪಾಪಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ದೇವರ ಮಕ್ಕಳು. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಪಾಪಿ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು ಮಹಾಪಾಪ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತು, ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಗವಂತ ನಿದ್ದಾನೆಂದು ವೇದ ಹೇಳುವುದು ನಾನು ನೀನು ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ನಾನು, ನೀನು, ಅವನು ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ.

ಯಾರ ಭಯದಿಂದ ಗಾಳಿ ಬೀಸುವುದೋ, ಬೆಂಕಿ ಉಗಿಯುವುದೋ, ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಾರಗಳು ನಡೆಯುವುದೋ, ಆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ.

ಇದೇ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮ. ಇದೇ ಭಾರತದ ಸನಾತನ ವೇದಾಂತ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಅಮೆರಿಕಾದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮಾತು ಹಿಡಿಸಿತು. ಅನೇಕರು ಇವರ ಶಿಷ್ಯರಾದರು. ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಿದರು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ತಿರುಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಧರ್ಮವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದವರಿಗೆ ಭಾರತದ ಧರ್ಮ ತಿಳಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದರು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ಎಚ್ಚರ ಮೂಡಿತು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮಾತು ಶಕ್ತಿ ಮೂಡಿಸಿತು. ಭಾರತವು ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಬೆಳೆಸಿತು. ಶಂಕರರು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದರು. ರಾಮಾನುಜ, ಮಾಧ್ವರು ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದರು. ಬಸವಣ್ಣನವರು ಮನೆ ಮನೆಗೂ ಮುಟ್ಟಿಸಿದರು. ವಿವೇಕಾನಂದರು ಭಾರತವನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು.

ಹೋದವಾರ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಭಾರತದಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿ, ಜನರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಗೆ ತಂದು, ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹರಡಿದ ಧರ್ಮದ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯೋಣ.

ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆಚಾರ, ವಿಚಾರಗಳು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಇದ್ದವು. ಯಾಗ ಮಾಡುವಾಗ ಬಲಿ ಕೊಡುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಬೇಡಿಕೆ ಕಾಂಡುಗಳಿಗೆಯ ಜೀವನ

ಹಾಳಾಗಿತ್ತು. ಅನೇಕ ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಗಳು ಪ್ರಚಾರವಾದುವು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಒದಗಿತು. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮ ಧರ್ಮದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಅವತರಿಸಿದ.

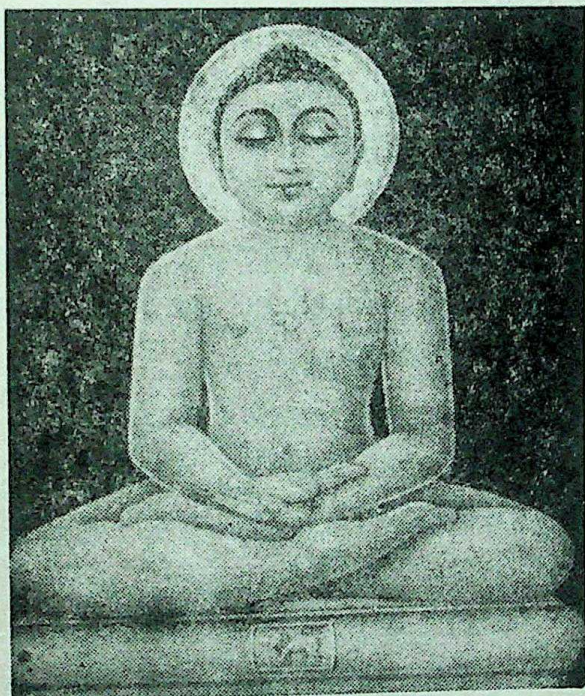
ಮಹಾ ಬೆಳಕು

ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕತ್ತಲು. ರಾಜಧಾನಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ನಿಧ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದೆ. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ದೀಪದ ಬೆಳಕು. ರಾಜಕುಮಾರ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನೇ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ. ಶಾಕ್ಯರೆಂಬ ಜನರ ದೊರೆ, ಕಪಿಲ ವಸ್ತುವಿನ ರಾಜ, ಶುದ್ಧೋಧನನ ಮಗ ಬುದ್ಧ.

ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ. ಅಂದು ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಕಂಡ ದೃಶ್ಯ ಒಂದೊಂದೂ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು.

ರಥದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನನೊಡನೆ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ನೋಡಲೆಂದು ಹೊರಟ. ಪಟ್ಟಣವೆಲ್ಲ ಶೃಂಗಾರವಾಗಿತ್ತು. ಜನರೆಲ್ಲ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇದ್ದರು. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ನೋಡುತ್ತ ಬಂದ. ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಜನರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತೂರಿಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ಬಂದ. ಮುಖ ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿದೆ. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಮಾಂಸವಿಲ್ಲ. ಮೂಳೆಗಳು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. ಕಣ್ಣುಗಳು ಗುಳಿಬಿದ್ದಿವೆ. ನಿಲ್ಲಲು ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಇವನನ್ನು ನೋಡಿದ. ಚೆನ್ನನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

“ಇವನು ಯಾರು ?”

ಗೌತಮ ಬುದ್ಧ

ಜೆನ್ನ ದೇಳಿದ. “ಇವನೂ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ.
ವಯಸ್ಸು ಕಳೆದಿದ. ಮುಪ್ಪು ಬಂದಿದೆ. ಶಕ್ತಿ ಹೋಗಿದೆ.
ಈಗ ಹೀಗಾಗಿದ್ದಾನೆ.”

ರಥ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತು. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ನೋಡುತ್ತ
ಬಂದ. ಕೈ, ಕಾಲು ಸಣಗಾಗಿದೆ. ಶರೀರ ಬಾಡಿದೆ.
Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಳೆಗುಂದಿದೆ. ತೂರಾಡುತ್ತಾ ಬರುವ ಒಬ್ಬ ನನ್ನು ಕಂಡ.

“ಇವನು ಯಾರು ಚೆನ್ನ ?”

“ಇವನು ಒಬ್ಬ ರೋಗಿ. ರೋಗ ಬಂದಿದೆ. ಶಕ್ತಿ ಹೋಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲ. ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.”

ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಯೋಚನೆ ಹೊಕ್ಕಿತು. ರಥ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತು. ನಾಲ್ಕು ಜನರು ಏನನ್ನೋ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಅದನ್ನು ಕಂಡ. ಚೆನ್ನನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

“ಇವರು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಏನನ್ನು ?”

“ಇದು ಹೆಣ. ಮನುಷ್ಯ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಸಾವು ಬಂದು ಅವನ ಬಾಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿದೆ. ಅವನನ್ನು ಸುಡಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದ ಚೆನ್ನ.

“ಮುಪ್ಪು, ರೋಗ, ಸಾವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬರುವುದೇ ?” ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದು ಬರುವುದು.”

“ನನಗೂ ಬರುವುದೇ ? ಯ ಶೋ ಧ ರೆ ಗೂ ಬರುವುದೆ ?”

“ಹೌದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬರುವುದು. ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಸಾಯಲೇಬೇಕು. ಸಾವು ಜೀವನಕ್ಕೆ ನಂಟು” ಎಂದು ಚೆನ್ನ ಹೇಳಿದ.

“ಅಯ್ಯೋ, ಸಾಕು ನೋಡಲಾರೆ. ಹಿಂತಿರುಗು ಚೆನ್ನ” ಎಂಬ ಮಾತು ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಟಿತು.

“ರಾಜಕುಮಾರ, ರಾಜಕುಮಾರ” ಚೆನ್ನ ಕೂಗಿದ.

“ಓಹ್ ಚೆನ್ನಜ್ಜ ! ಏನು ಬಂದೆ.”

“ಸಂತೋಷದ ಸುದ್ದಿ ರಾಜಕುಮಾರ.”

“ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ಸಂತೋಷ ಚೆನ್ನಜ್ಜ. ಮುಪ್ಪು, ರೋಗ, ಸಾವಿನ ನೋವಿನಿಂದ ಜನರು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

“ಅದಲ್ಲ ರಾಜಕುಮಾರ. ನಿನಗೆ ಗಂಡುಮಗು ಆಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

“ನನ್ನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ತೊಡಕು” ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಯೋಚಿಸಿದ. ಈ ಎಲ್ಲ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ತೊಡಕುಗಳು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಂದೇ, ಈ ರಾತ್ರಿಯೇ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದನು.

ಕೊನೆಯಸಲ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೊರಟ. ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೆಂಡತಿ ಯಶೋಧರ, ಮಗು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದಾರೆ. ಮಗು ಸುಂದರವಾಗಿ ಇದೆ. ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಮಿಂಚು ಹೊಳೆದಂತಿದೆ. ಮುದ್ದಿಡಬೇಕೆಂದು

ಬಯಸಿದ. ಎಚ್ಚರಗೊಂಡರೆ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯದೇ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆದ.

ನಡೆದ, ಬಹುದೂರ ನಡೆದ. ತನ್ನ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯವರೆವಿಗೂ ನಡೆದ. ಕೂದಲನ್ನು ತೆಗೆಸಿದ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಉಡುಪನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ. ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ, ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಹೆಂಡತಿ, ಮಗು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಹುದೂರ ನಡೆದ.

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ, ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದ. ಶಾಂತಿ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಗಯೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬೋಧಿ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತ. ಶಾಂತಿ ಸಿಕ್ಕದ ಹೊರತು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದ. ಮಹಾ ಬೆಳೆ ಕೊಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ಅವನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದ ಸತ್ಯ ಕಂಡಿತು.

ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಬುದ್ಧನಾದ. ಬುದ್ಧ ಎಂದರೆ ತಿಳಿದ ವನು ಎಂದು.

ಬುದ್ಧ ಹೇಳಿದ. "ಆಸೆಯೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನ್ನಾಡಬೇಕು. ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಎಲ್ಲ ರನ್ನೂ ಸಮಾನತೆಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು."

“ದ್ವೇಷವನ್ನು ದ್ವೇಷದಿಂದ ಗೆಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದ್ವೇಷವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಗೆಲ್ಲಬೇಕು. ಕೋಪವನ್ನು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಗೆಲ್ಲಬೇಕು. ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯದರಿಂದ ಗೆಲ್ಲಬೇಕು. ಸುಳ್ಳನ್ನು ಸತ್ಯದಿಂದ ಗೆಲ್ಲಬೇಕು” ಎಂದು ಬುದ್ಧ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಧರ್ಮದ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಬುದ್ಧ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಬಂದಳು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಗೌತಮಿ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಸತ್ತ ಮಗುವಿದ್ದಿತು. ಸತ್ತ ಮಗುವನ್ನು ಅವನ ಕಾಲ ಬಳಿ ಇಟ್ಟು ಹೇಳಿದಳು.

“ಗುರುದೇವ ಇದು ನನಗಿದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಗು. ಅದು ಸತ್ತುಹೋಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಡು. ಇದು ಬದುಕಿದರೆ ನಾನು ಬದುಕುವೆ” ಎಂದು ಅತ್ತಳು.

ಬುದ್ಧ ಹೇಳಿದ “ತಾಯಿ ಸಾವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬರುವುದು. ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಯಲೇಬೇಕು. ಏಕೆ ಅಳುವೆ ? ಸಾವು ಸಹಜವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಮಗುವನ್ನು ಮಣ್ಣುಮಾಡು. ಆಸೆಯೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮೂಲ. ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡು. ನಿನಗೆ ಶಾಂತಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ.”

ಗೌತಮಿ ಹಟಮಾಡಿದಳು. ಬದುಕಿಸುವಂತೆ ಬೇಡಿದಳು.

ಬುದ್ಧ ಹೇಳಿದ “ನಿನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಬದುಕಿಸುವೆ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಮದ್ದನ್ನು ತರುವೆಯಾ?”

ಗೌತಮಿ ತರುವೆ ಎಂದಳು.

ಬುದ್ಧ ಹೇಳಿದ “ಹಾಗಾದರೆ ಸಾಸುವೆಯನ್ನು ತರ ಬೇಕು. ನೀನು ಸಾಸುವೆಯನ್ನು ತರುವ ಮನೆ ಸಾವನ್ನು ಕಂಡಿರಬಾರದು. ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಮಗು ಬದುಕುವುದು.”

ಗೌತಮಿ ಸಾಸುವೆ ತರಲು ಹೊರಟಳು. ಮನೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತಳು.

“ಅಮ್ಮಾ ಸಾಸುವೆ ಕೊಡುವಿರಾ ?”

“ಕೊಡುವೆ”

“ಒಂದು ಮಾತು. ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಸಾವನ್ನು ಕಂಡಿರ ಬಾರದು.

“ಏನಮ್ಮ, ಸಾವಿಲ್ಲದೆ ಮನೆ ಉಂಟೆ” ಎಂದಳು ಮನೆಯವಳು,

ಗೌತಮಿ ಮುಂದೆ ಹೋದಳು. ಮನೆ, ಮನೆ ತಿರುಗಿದಳು. ಸಾಸುವೆ ಕಂಡಳು. ಸಾವು ಕಾಣದೆ ಮನೆಯನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಬರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು.

“ಸಾಸುವೆ ಸಿಕ್ಕಿತೇನಮ್ಮ” ಬುದ್ಧ ಕೇಳಿದ.

“ಸಾಸುವೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಸಾವು ಕಾಣದೆ ಮನೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ” ಗೌತಮಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಸಾವು ನೋವು ಇಲ್ಲದ ಜಾಗವಿಲ್ಲ. ಸಾವು ಜೀವನಕ್ಕೆ ನಂಟು. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಸಾವಿಗಾಗಿ ಮರುಗಬೇಡ. ಜೀವಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಗ್ಗಬೇಡ. ಮೋಹ (ಆಸೆ) ವನ್ನು ಬಿಡು” ಎಂದನು ಬುದ್ಧ.

“ತಿಳಿಯಿತು ಗುರುದೇವ. ತಿಳಿಯದೆ ಮಗು ನನ್ನದೆ ಎಂದೆ. ಮಗುವನ್ನು ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರೋ ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಈ ಹುಟ್ಟು, ಸಾವುಗಳು ಕನಸಿನ ಆಟದಂತೆ” ಎಂದು ತಿಳಿದೆ. ಮಗುವನ್ನು ಭೂಮಿತಾಯಿಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು.

“ಹೋಗಿ ಬಾ ತಾಯಿ, ತಿಳುವಿನಲ್ಲಿ ಬಾಳು” ಎಂದು ಬುದ್ಧ ಹರಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದ.

ಬುದ್ಧದೇವ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಬಾಳಿದ. ಧರ್ಮವನ್ನು ಸಾರಿದ. ನೂರಾರು ಜನರಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟ. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ಮಗ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಭಿಕ್ಷುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ.

ಬುದ್ಧನ ತತ್ವ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹರಡಿತು. ಭಾರತದಿಂದ ಹೊರಗೂ ಪ್ರಚಾರ ಆಯಿತು. ಅಶೋಕ ಎಂಬ ಭಾರತದ ದೊರೆ ಬೌದ್ಧನಾದನು. ಅವನಿಂದಾಗಿ ಬೌದ್ಧ ಧರ್ಮ ಬಹಳ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. “ಅಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಸಾರಿದ ಬುದ್ಧನ ಮಾತು ಇಂದಿಗೂ ಮನ್ನಣೆ ಪಡೆದಿದೆ. ಬುದ್ಧನ ತತ್ವಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೆಲವು ಕೊಡತೆಗಳು ಬಂದುವು.

ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವ ಜನರು ಅಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದರು. ಹಿಂದೂಧರ್ಮ ಅಳಿಯುವ ಸೂಚನೆ ಕಂಡಿತು. ಆಗ ಶಂಕರರು ಜನ್ಮ ತಾಳಿದರು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಬುದ್ಧನ ತತ್ವ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರಿಗೆ ಅದರ್ಶ ಆಯಿತು ಎಂದು ಮಾಸ್ತರರು ಮುಗಿಸಿದರು.

ಬೌದ್ಧ ಮತದಂತೆ ಜೈನ ಮತವೂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದರ ತತ್ವವೂ ಉತ್ತಮವಾದುದು. ಅದರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಈ ವಾರ ತಿಳಿಯೋಣ ಎಂದು ಮಾಸ್ತರರು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರು.

ಅ ಹಿಂಸೆ

ಕೌಶಾಂಬಿಯ ರಾಜಬೀದಿ (ಈಗಿನ ಅಲಹಾಬಾದ್ ಪ್ರದೇಶ). ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ರಾಜಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮೈಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ. ಮುಖ ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ವಿಶಾಲವಾದ ಎದೆ. ತುಂಬು ಮೈ. ನಕ್ಷತ್ರಗಳಂತೆ ಹೊಳೆಯುವ ಕಣ್ಣುಗಳು. ನಿರ್ವಿಕಾರ ದೃಷ್ಟಿ. ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೋಡಬೇಕೆನ್ನುವಂತಹ ಧೀಮಂತ ನೀಲುವು. ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಯಾವುದರ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಗಂಭೀರನಾಗಿ ಐರಾವತ (ಇಂದ್ರನ ಆನೆ) ದಂತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಕೂಗಿತು. "ಬಾಬುನಿಲಾ! ಬಾಬುನಿಲಾ! ನಿಲ್ಲು."

ಮುನಿಯು (ಸನ್ಯಾಸಿಯು) ನಿಂತು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಸುಂದರಳಾದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಬಟ್ಟೆ ಮಾಸಿತ್ತು. ಹರಕು ಹರಕಾಗಿತ್ತು. ನೋಡಿದರೆ ಬಡವಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೂ ಮುನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ. ಆ ಆಸೆಯಿಂದ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆದಳು.

ಸನ್ಯಾಸಿ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಅವಳ ಕಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಆದಂತಾಯಿತು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆನಂದ ಮೂಡಿತು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಆಹಾರವನ್ನು ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಭಕ್ತಿಯೇ ಕಣ್ಣೀರಾಗಿ ಹರಿದು ಮುನಿಯ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯಿತು. ಮುನಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಮುಂದೆ ನಡೆದನು. ಆ ಮುನಿಯೇ ಮಹಾವೀರ.

ವೈಶಾಲಿಪಟ್ಟಣದ ರಾಜ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ. ರಾಣಿ ತ್ರಿಶಲೆ. ಇವರ ಮಗನಾಗಿ ವರ್ಧಮಾನ ಹುಟ್ಟಿದ. ಇವನಿಗೆ ಮಹಾವೀರ ಎಂದು ಹೆಸರು. ಮಹಾವೀರ ಎಂದರೆ ಶೂರ ಎಂದು. ಮುವ್ವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ಆದ. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದ, ಜಿನನಾದ. ಜಿನ ಎಂದರೆ ಗೆದ್ದವನು, ಆಸೆಯನ್ನು ಗೆದ್ದವನು ಎಂದು. ಜಿನನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದವರು ಜೈನರಾದರು.

ಮಹಾವೀರ ಹೇಳಿದ “ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನಡೆ, ನುಡಿಗಳು ಒಳ್ಳೆಯದು ಆಗಿರಬೇಕು. ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಉಳ್ಳವರು ಆಗಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುವಿ ನ್ನೂ ಜೀವ ಇದೆ. ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಬೇರೆಯವರ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಆಸೆ ಪಡಬಾರದು. ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ತನಗೆ ಬೇಕಾದುದ ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೂಡಬಾರದು.”

ಮಹಾವೀರ ಭಾರತದ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿದ. ತನ್ನ ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ. ಮಹಾವೀರ ತಿಳಿಸಿದ ಧರ್ಮಗಳು ಕಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಹಿಂದೆ ಯಶೋಧರ ಎಂಬ ದೊರೆ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಕೆಟ್ಟ ಕನಸು ಕಂಡ. ಅದರ ಶಾಂತಿ ಗಾಗಿ ಬಲಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ರಾಜ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಹಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೋಳಿ ಮಾಡಿ ಬಲಿ ಕೊಡಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆ ಮಾಡಿದ. ಆದರೆ ಆ ಹಿಟ್ಟಿನ ಕೋಳಿ ಬಲಿ ಕೊಡುವಾಗ ಕೂಗಿತು. ರಾಜನಿಗೆ ದಿಗಿಲಾಯಿತು. ಪ್ರಾಣಿಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದನೆಲ್ಲಾ ಎಂದು ದುಃಖ ಆಯಿತು. ಅರಿಯದೆ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಾದರೂ ಅವನು ಅನೇಕ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟನು ಎಂದು ಜೈನ ಪುರಾಣಗಳು ಹೇಳುತ್ತವೆ.

ಅಂದರೆ ನಾವು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಒಳ್ಳೆಯದು ಆಗಿರಬೇಕು. ಯಾರಿಗೂ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎನ್ನುವ ಮಹಾವೀರನ ತತ್ವ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಹರಡಿದೆ.

ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನೆಂಬ ರಾಜ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾದ. ಜೈನ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದು ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿದ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧ, ಜೈನಧರ್ಮಗಳಿಗೂ, ಹಿಂದೂಧರ್ಮ

ದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಮಾನವನ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ಮಹಾಧರ್ಮವಾಗಿವೆ.

ನಾವು ಇದುವರೆವಿಗೂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಧರ್ಮ, ಅದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದವರ ವಿಷಯ ತಿಳಿದೆವು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹೊರದೇಶದಿಂದ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರವಾದ ಧರ್ಮಗಳ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯೋಣ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಮಹಮದೀಯರು, ಕ್ರೈಸ್ತರು ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದು, ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಗೆದ್ದು, ಇಲ್ಲೇ ನೆಲೆಸಿದರು. ಧರ್ಮವನ್ನು ಹರಡಿದರು. ಅವರ ಧರ್ಮವೂ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದಂತೆ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದವರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯೋಣ ಎಂದು ಮಾಸ್ತರರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ

ಬೆಳಗಿನ ಸಮಯ. ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕು ಮಗ್ಗಲದ (ಒಂದು ಊರು) ಬೀದಿಗಳನ್ನು ಬೆಳಕುಗೊಳಿಸಿದೆ. ತಂಪಾದ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಬಹಳ ಸುಂದರ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಾಂತಿ ಮಿನುಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಿಂದ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ನೋಡಿ ಆನಂದ ಪಟ್ಟಳು. ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನ ಬತ್ತಿರ ಬಂದಳು. ಅವನನ್ನು

ಪ್ರೀತಿಸುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅಂದು ಅವನ ಪತ್ನಿ ಯಾಗಿರಲು ಬಯಸಿದಳು. ಅವಳೇ ಮಗ್ಗಲದ ಮೇರಿ.

ಆದರೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾ ತ ಅವಳನ್ನು “ತಾಯಿ” ಎಂದನು. ಅವಳ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದನು. ನನ್ನ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ತಾಯಿಯಂತೆ, ಸೋದರಿಯಂತೆ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೇಮದ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ನಡೆದರೆ ಕೇಡಾದೀತು, ಎಚ್ಚರಿಕೆ.”

“ನನಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ಅರ್ಥ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ” ಆಕೆ ಹೇಳಿದಳು.

“ಇಂದೆಲ್ಲ ನಾಳೆ ಅರ್ಥ ಆಗುವುದು” ಆ ತರುಣ ಅಂದ.

“ನನ್ನದೊಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ನಾನು ಕೊಡುವುದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊ” ಎಂದಳು.

“ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಬರುವೆ” ಆತ ಹೊರಟನು.

ಆ ಯುವಕ ಏಸು.

ಬೆಕ್ಲೆಹೆಮ್ ಎಂಬ ಊರು. ಅಲ್ಲಿ ಏಸು ಹುಟ್ಟಿದ. ಜೋಸೆಫ್ ತಂದೆ. ಮೇರಿ ತಾಯಿ. ಇವರು ಯಹೂದಿ ಕುಲದವರು. ಏಸು ಅಂದರೆ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಕಾಪಾಡುವವನು ಎಂದು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅನ್ಯಾಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಜನರು ಅನಾಜಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಏಸು ಬಹಳ

ನೊಂದುಕೊಂಡ. ಇವನನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಿದನು.

“ಕೊಲ್ಲಬೇಡ. ಯಾರನ್ನೂ ದೂಷಿಸಬೇಡ. ನಿನ್ನ ನೆರೆಯವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು. ಶತ್ರುವನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಬೇಡ. ಶಪಿಸುವವರನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸು. ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ದಾನಮಾಡು. ಹುಡುಕಿದರೆ ದೇವರು ಸಿಕ್ಕುವನು. ಕೇಳಿದರೆ ದೇವರು ಕೊಡುವನು. ಅನೇಕರು ಇವನ ಶಿಷ್ಯರಾದರು.

ಊರ ಹೊರಗೆ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಏಸು ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಮುಖ ಬಾಡಿದೆ. ದುಃಖದಿಂದ ನೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ಕೆಲವು ಜನರು ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಹೊಡೆದು ಬಡಿದು ಎಳೆದು ತಂದರು. ಅವಳನ್ನು ಏಸುವಿನ ಬಳಿಗೆ ನೂಕಿದರು. ಅವಳು ಅವನ ಕಾಲಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಳು. ಏಸು ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದ. ಎಲ್ಲಿಯೋ ನೋಡಿದ ನೆನಪು. ಕೊನೆಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು. ಮಗ್ಗಲದ ಮೇರಿ. ಹಿಂದೆ ತಾನು ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದ. ಅವಳೇ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ಕರುಣೆಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ, ಜನರನ್ನು ಕೇಳಿದ.

“ಇವಳು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪೇನು? ಇವಳ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣವೇನು?”

ಜನರು ಹೇಳಿದರು. “ವ್ಯಭಿಚಾರ.”

ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು. “ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮಾಡಿದ ಪಾಪಿ.”

“ನಿಜ, ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮಹಾಪಾಪ. ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕೂಡಿದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ವ್ಯಭಿಚಾರವೆನಿಸದು, ಬೇರೆಯ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಪಾಪದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ ವ್ಯಭಿಚಾರ ವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದನು ಏಸು.

“ನೀನು ಎಲ್ಲರ ಪಾಪವನ್ನೂ ಕರೆಯುವವನು. ನ್ಯಾಯತೀರ್ಪನ್ನು ಕೊಡುವವನು ಎಂದು ಹೇಳುವರಲ್ಲ ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ತೀರ್ಪು ಕೊಡುವೆ” ಜನ ಕೇಳಿದರು.

“ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಏನು ಶಿಕ್ಷೆ ಹೇಳಿದೆ.”

“ಶಿಕ್ಷೆ ನಡುಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದು ಸಾಯಿಸುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತಂದಿ ದ್ದೇವೆ.” ಕಲ್ಲು ತೋರಿಸಿದರು ಜನ.

“ಒಳ್ಳೆಯದು, ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆ. ನಾನು ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಲಿ?”

“ಆಗಬಹುದು, ಆದರೆ ತೀರ್ಪು ಸರಿಯಾಗಿರಬೇಕು” ಜನ ಹೇಳಿದರು.

“ತೀರ್ಪು ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ” ಏಸು ಹೇಳಿದ.

“ಈಗ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲರ ಹೆಸರನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ. ಮೇರಿಯ ಹೆಸರನ್ನೂ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ.

ಅವಳ ಹೆಸರಿನ ಮುಂದೆ ಅವಳು ಮಾಡಿದ ಪಾಪವನ್ನೂ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಗುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಪಾಪ ಮಾಡಿಲ್ಲವೋ ಅವರು ಮೊದಲ ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆಯಿರಿ.”

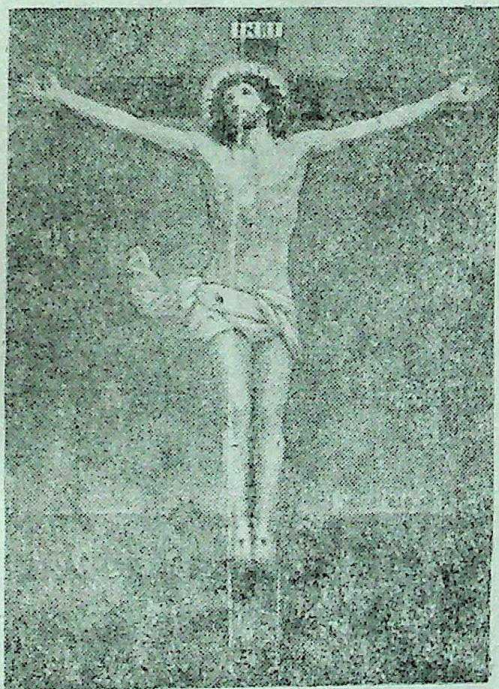
ಎಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿದರು. ತಾವು ಪಾಪ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವರಿಂದ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಮೇರಿ ಏಸುವಿನ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿದಳು. “ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಮನ್ನಿಸು. ನಾನು ತಿಳಿಯದೆ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು.”

“ಯಾರಿಗೂ ಬೇರೆಯವರ ತಪ್ಪನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ (ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವ) ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಬೇರೆಯವರ ತಪ್ಪನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು ತಪ್ಪು” ಎಂದು ಏಸು ಹೇಳಿದನು.

“ಅಂದು ನಾನು ಕರೆದರೂ ನೀನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ನಾನಾಗಿಯೇ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವಂತಾಯಿತು. ನಾನು ಧನ್ಯಳಾದೆ. ನನ್ನ ಪಾಪ ನೀಗಿತು” ಎಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಮೇರಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾಗದ ದೃಶ್ಯ. ರೋಮನ್ ಸೈನಿಕರು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಿಂದೆ, ಮುಂದೆ ಜನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಸು. ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮುಳ್ಳಿನ ಕಿರೀಟ. ರಕ್ತ ಸೋರುತ್ತಿದೆ. ಶಿಲುಬೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದರ ಭಾರಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನು ಬಗ್ಗಿದೆ. ಜನ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಅಯ್ಯೋ ಎಂತಹ ಅನ್ಯಾಯ. ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವನು. ಜನರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.” ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು “ಅವನು ಮಹಾಪಾಪಿ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸಿದ ಧರ್ಮದ್ರೋಹಿ. ಯಹೂದಿಗಳ ರಾಜನಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದವನು. ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕು.”

ಮೆರವಣಿಗೆ ಸಾಗಿತು. ಜನರು ಏಸುವನ್ನು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದರು. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಉಗುಳಿದರು. ಮುಳ್ಳು ಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದರು. ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದರು.

ಶಿಲುಬೆಗೆ ಏರಿಸುವ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಏಸುವನ್ನು ಶಿಲುಬೆಗೆ ಏರಿಸಿದರು. ಕೈಕಾಲಿಗೆ ಮೊಳೆ ಹೊಡೆದರು. ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಏಸು ಹೇಳಿದ.

“ಓ ದೇವರೆ, ಈ ಜನತೆಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ತಾವೇನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಅವರಿಗೇ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಮೆ ಇರಲಿ, ದಯೆ ಇರಲಿ” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದವರಿಗಾಗಿ ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ.

ಕತ್ತಲಾಯಿತು. ಅಂದಿನ ದೃಶ್ಯ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಿತು. ಅವನು ಬೋಧಿಸಿದ ಧರ್ಮ ಉಳಿಯಿತು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹರಡಿತು. ಏಸು ಕ್ರಿಸ್ತನ ಮತದವರು ಕ್ರೈಸ್ತರಾದರು.

ಶಾಂತಿದೂತ

ರಾಜಮಾರ್ಗ. ಅದರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ. ಮನೆಯ ಮುಂದುಗಡೆ ಅಂದವಾದ ಹೊತ್ತೋಟ. ಮನೆಯ ಒಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಂದವಾದ ಗತಿಗಳ ಸಾಲು. ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂಟೆಗಳ ಸಾಲು. ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ಮನೆಯ ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಯಾರೋ ಕೂಗಿದ ಹಾಗಾಯಿತು.

“ಸ್ವಾಮಿ, ಸ್ವಾಮಿ.”

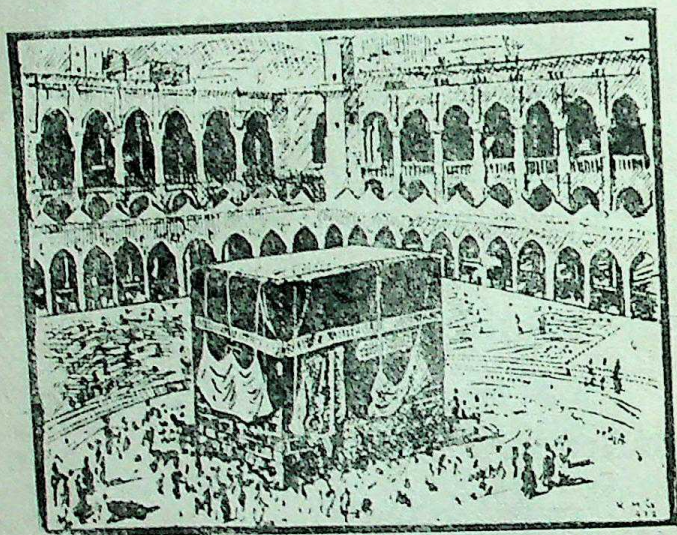
ಆತ ಎದ್ದು ಬಂದ.

ನಮಸ್ಕಾರ ಸ್ವಾಮಿ.”

“ನಮಸ್ಕಾರ. ಯಾರಪ್ಪಾ ನೀನು ? ಏನು ಬೇಕು ?”

“ಮೂರು ದಿವಸದಿಂದ ಉಪವಾಸ. ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಕೂಲಿ ಕೊಡುತ್ತೀರಾ ?”

“ಆಗಲಿ ನಮ್ಮ ಒಂಟೆಗಳಿಗೆ ನೀರು ಸೇದಿ ಹಾಕು. ಒಂದು ಕೊಡ ನೀರಿಗೆ ಮೂರು ಖರ್ಜೂರ ಕೊಡುವೆ.” ಬಂದಿದ್ದಾತ ಕೊಡ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟ. ಎಂಟು ಕೊಡ ನೀರು ಸೇದಿದ. ಒಂಭತ್ತನೇ ಕೊಡ ಎಳೆಯುವಾಗ, ಹಗ್ಗ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೊಡ ಬಾವಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಮಕ್ಕಾದ ಕಾಲ

ಯಜಮಾನನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ಅವನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದನು. ಹೊಡೆಸಿಕೊಂಡವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂತು. ತನಗೆ ನೋವಾಯಿತು ಎಂದಲ್ಲ. ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ನೀರಿಲ್ಲದೇ ಹೋಯಿತಲ್ಲ ಎಂದು.

ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಏನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ! ಬಾವಿಯ ನೀರು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ಕೊಡವೂ ಬಂತು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನು ಬಾಯಿಗೆ ನೋಡಿದ.

ಬಾವಿಯಿಂದ ಮೇಲೆ ನೀರು ಉಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಆಶ್ಚರ್ಯ
ಆಯಿತು.

“ನೀನು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ನಾನು ಮಹಮದ್” ಉತ್ತರ ಬಂತು.

ಯಜಮಾನನಿಗೆ ದುಃಖ ಆಯಿತು. ಇಂತಹ
ಮಹಾತ್ಮನನ್ನು ಹೊಡೆದನಲ್ಲ ಎಂದು ದುಃಖ ಆಯಿತು.
ಹೊಡೆದ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ
ಮಹಮದನು ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಅವನ ಕೈ ಸರಿ
ಮಾಡಿದನು.

ಈ ಮಹಮದನೇ ಇಸ್ಲಾಂ ಮತವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ
ದವನು. ಇಸ್ಲಾಂ ಅಂದರೆ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಹೆಡುಕು
ವುದು ಎಂದು.

ಅರಬ್ಬೀ ದೇಶ ಮರಳುಕಾಡು. ಅಲ್ಲಿನ ಜನರು
ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರು. ಒಂಟೆಯ ಮೇಲೆ ಸಾಮಾನು ಸಾಗಿಸು
ತ್ತಾರೆ.

ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು
ಜಗಳ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುಡಿತ, ಜೂಜು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.
ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಅರಬ್ಬೀ ದೇಶ
ದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವೇ ಹಾಳಾಗುತ್ತ ಇತ್ತು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ
ಮಹಮದ್ ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಅರಬ್ಬೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಾಪಟ್ಟಣ ಇದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಹಮದ್ ಹುಟ್ಟಿದರು. ತಂದೆ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ. ತಾಯಿ ಅಮೀನ. ಮಿರೇಷಿ ಬುಡಕಟ್ಟಿನವರು. ಆರುವರ್ಷ ಆಗಿ ದ್ದಾಗ ತಾಯಿ ಸತ್ತುಹೋದಳು. ತಾತ ಸಾಕಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಸಾಕಿದರು.

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಆಡು ಮೇಯಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ದೊಡ್ಡವರು ಆದಮೇಲೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಜೊತೆ ಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತ ಇದ್ದರು. ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಂತ ನಂಬಿಕೆಯುಳ್ಳವನು. ಈ ಗುಣಕ್ಕಾಗಿ ಜನ ಈತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದರು.

ಮಕ್ಕಾದ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಖದೀಜ ಎಂಬ ಶ್ರೀಮಂತಳು. ಅವಳು ಮಹಮದನನ್ನು ತನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅನಂತರ ಅವನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಮಹಮದನಿಗೆ ಆ ಕಾಲದ ಜನರ ನಡೆ ನುಡಿಗಳು ಸರಿಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸರಿಪಡಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಬೇಸರ ಬಂತು.

ಮಕ್ಕಾಪಟ್ಟಣದ ಹತ್ತಿರ ಹೀರಾ ಎಂಬ ಬೆಟ್ಟ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಹೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಹಮದರು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸತ್ಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಮನಗ ಬಂದರು. ತಾನು ಕಂಡ

ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಖಿದೀಜಳೇ ಮೊದಲನೆ ಶಿಷ್ಯಳಾದಳು.

“ಸತ್ಯವೇ ದೇವರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು. ದ್ವೇಷ ಮಾಡಬಾರದು. ಹಸಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನ ಕೊಡಬೇಕು. ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಆರೈಕೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ದೇವರಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದು. ಅದನ್ನು ನಾವು ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಬಾರದು. ಅಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬನೇ ದೇವರು.”

ಹಳೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರಿಗೆ ಇದು ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮಹಮದನನ್ನು ದ್ವೇಷ ಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಕೊಲೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಇದು ತಿಳಿಯಿತು. ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಾದಿಂದ ಮದೀನಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋದರು. ಆ ದಿವಸ ಮಹಮದೀಯರಿಗೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಆ ದಿನದಿಂದ ತಮ್ಮ ವರ್ಷವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ‘ಹಿಜಿರಾ’ ಎಂದು ಹೆಸರು.

ಮದೀನದಲ್ಲಿ ಮಹಮದರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಂಡರು. ಅವನ ಮತವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರು. ಮಹಮದರು ಮದೀನದಿಂದ ಮಕ್ಕಾಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಬಂದರು. ತನ್ನ ವಿರೋಧಿಗಳನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದರು. ಇಡೀ ಅರೇಬಿಯಾ ದೇಶ ಎಲ್ಲವೂ ಇವನ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿತು. Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

ಮಹಮದನ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದವರಿಗೆ ಮಹಮದೀಯರೆಂದು ಹೆಸರು. ಮಿರಾನ್ ಇವರಿಗೆ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥ. ನಮಗೆ ವೇದ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಮದೀಯರು ಇದ್ದಾರೆ. ಮಿರಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಿಂಸೆಗೆ ಜಾಗವೇ ಇಲ್ಲ. ಶಾಂತಿ, ಸಹನೆ, ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಂತೆ ಬಾಳುವುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಸ್ತರು ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು.

“ಈಗ ನಾವು ತಿಳಿದ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳ ಗುರಿಯೂ ಒಂದೇ. ದೇವರನ್ನು ಕಾಣುವುದು. ಮುಗ್ಧಾದ ಸತ್ಯ ಒಂದೇ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಬರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಹಸು ಅನೇಕ ಬಣ್ಣದ ಕರು ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಹಾಲು ಒಂದೇ ಬಣ್ಣ. ಅಂದರೆ ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸಿದರೂ ಕರೆದರೂ ಅದು ಸೇರುವುದು ಒಬ್ಬ ದೇವನಿಗೆ.”

“ದೇವನೊಬ್ಬ, ನಾಮ ಹಲವು. ನಾವು ಪೂಜಿಸುವ ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು, ಬುದ್ಧ, ಜಿನ, ಅಲ್ಲಾ, ಕ್ರಿಸ್ತ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ. ನಾವು ನೀರನ್ನು ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ವಾಟರ್, ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ತಣ್ಣ, ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಪಾನಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಜಲ ಎಂದು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ನೀರಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರು. ಹಾಗೆಯೇ, ನಾವು ಒಬ್ಬ

ದೇವರನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ.”

“ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನದಿಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಕೊನೆಗೆ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾವು ಯಾವ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆದರೂ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸಿದರೂ ಅದು ಸೇರುವುದು ಒಬ್ಬ ದೇವನಿಗೆ.”

“ಸತ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ತಿಳಿದರೆ ಸಾಲದು. ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಆಗ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ನೆಲೆಸುತ್ತದೆ. ಜನ ಸುಖ, ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಬಾಳುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಮಾಸ್ತರು ಹೇಳಿದರು.

ನಮ್ಮ ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಇದೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಮತದವರಿಗೂ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಯಾರೇ ಇರಲಿ ಜತೆಯಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು. ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಸುಖ. ದ್ವೇಷಿಸದೇ ಇರಬೇಕು. ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ. ಅದನ್ನೇ ಉಪನಿಷತ್ತು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

“ಸಹನಾವತು, ಸಹನೌಘನಕ್ತು.

ಸಹವೀರ್ಯಂ ಕರವಾವಹೈ

ತೇಜಸ್ವಿನಾವಧೀತಮಸ್ತು

ಮಾ ವಿದ್ವಿಷಾವಹೈ

ಓಂ ಸತ್ಯಂ ಶಾಂತಿಂ ಶಾಂತಿಂ”

Dr. Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

“ಅಂದರೆ, ಕೂಡಿ ಬಾಳೋಣ, ಕೂಡಿ ತಿನ್ನೋಣ, ಕೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋಣ. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷ ಬೇಡ. ಓ ಭಗವಂತ ನಮಗೆ ತೇಜಸ್ವನ್ನು ಕೊಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಾಸ್ತರರು ಮುಗಿಸಿದರು.

ಮಂಗಳಾರತಿ ಆಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.